

VŠEM BRATŘÍM A SESTRÁM

KOINONIE JAN KŘTITEL

Č.j. 07/12/PAS

DOPIS K DOBĚ POSTNÍ

Kristus vstal z mrtvých!

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“ (2K 5,17)

Každá postní doba nás zasazuje do atmosféry obrácení. Obrácení je především změnou směru a zaujetím postoje přehodnocení našeho prožívání víry.

Jakým směrem se máme vydat? Jak má vypadat naše „jít do sebe“ (*srv. L 15,17*), jež nám umožní vydat se znovu na cestu za Otcem, který na nás čeká? Na tyto otázky ovšem nelze odpovědět, pokud si nevytyčíme jasný cíl.

Cílem jsou Velikonoce. Pro to, abychom lépe chápali, co jsou to Velikonoce, je třeba se vrátit ke kořenům tohoto svátku: vyjití izraelského lidu. Velikonoce jsou přejitím Boha, který přichází osvobodit ty, kdo mu patří a kdo k němu volají: následuje tedy vyjití na poušť a přechod mořem, čehož by sami nebyli schopni.

Chci vám proto předložit pár bodů, které pro nás jakožto Koinonii Jan Křtitel považuji za důležité.

1. Velikonoce začínají smrtí prvorozených v Egyptě, ať už lidí, či zvířat (*srv. Ex 12*).

Hospodin prochází, aby utvrdil svůj lid a soudil Egypt, který hebrejský lid zotročoval. To se do budoucna stane začátkem počítání měsíců.

Bůh soudí, což znamená, že zachraňuje a osvobozuje od utiskovatelů a útlaku své, kteří jsou mu zasvěceni. Je to dílo Pána, který si sám volí způsob i dobu našeho osvobození. Někdy jsou jeho metody velmi silné – to proto, abychom se sami utvrdili v tom, že nás miluje a jeho láska nás střeží.

Naším výchozím bodem je přijetí toho jistého faktu, že jsme byli osvobozeni díky smrti a zmrtvýchvstání Ježíše. Naše osvobození je opravdovým darem, z čehož mimo jiné plyne, že je reálně možné a uskutečnitelné v našem konkrétním životě.

„Byl jsem osvobozen Ježíšovou obětí a v jeho jménu jsem svobodný“ – tak by mělo znít naše prohlášení víry na začátku každého nového dne a osvětlující jakoukoliv naši situaci. Je na prvním místě přede vším ostatním a je počátkem a zdrojem cesty víry.

2. Ihned poté se židovský lid vydal na cestu osvobození.

Jít za osvobozením znamená ubírat se směrem k zaslíbené zemi, s důvěrou, že Bůh otevře cestu v poušti, kudy doposud žádná stezka nevedla (*srv. Ex 13-14*). Tato cesta, toto putování bylo pro židovský lid znamením, že už skutečně byli svobodni. Zbývalo jen dobýt a obdržet zemi, kterou jim Bůh připravil místo Egypta. Znamením, že je to opravdu realita, byl přechod Rudým mořem: Bůh otvírá novou cestu.

My jsme přijali dar Ducha vzkříšeného Ježíše, jenž nás pudí k tomu, abychom šli ke stále většímu vítězství a životu v plnosti. Na této cestě čelíme těžko překonatelným překážkám, ale ne takovým, které bychom nemohli přemoci. Pokud na překážky narážíme, je to proto, abychom byli utvrzeni v tom, že svoboda je skutečnost minimálně tak silná jako ony překážky.

Běžet a nezastavovat se, nevracet se zpět – to je charakteristika bratra či sestry víry.

Tyto dva body nám tedy musí osvěcovat letošní postní dobu: prohlašování víry a vytrvalost, která se projevuje nerozlučitelným poutem s komunitou. Pro toho, kdo byl povolán, je cesta započatá v Koinonii cestou ke svobodě, jež nás přivádí k vlastnění požehnání patřících právě Koinonii.

„Jsme přeci v čase sklizně“ (*viz prorocké slovo, které měla Marisa pro komunitu v září 2011*), a to si vyžaduje důvěru a vytrvalost.

Konkrétně tedy, kromě klasických předsevzetí, které doporučuje církev (modlitba, půst a skutky milosrdné lásky) a těch, k nimž tě vybídne tvá místní komunita, se jako Federace všech Koinonií rozptýlených po různých kontinentech posilněme v těch dvou výše zmíněných bodech. Každý den prohlašuj osvobození a vytrvej na cestě tím, že se budeš pravidelně a věrně účastnit každého komunitního setkání.

Nové stvoření je nové, pokud zůstane v Kristu prohlašujíc víru a připoutané k bratřím a sestrám ze své komunity.

S přáním, aby se letošní Velikonoce staly oslavou naší svobody!

Plzeň-Valcha, 12. února 2012

P. Alvaro Grammatica
generální pastýř